

Sagen sattes til Forhandling.

Hans Rasmussen: Foranledningen til Fremkomsten af det foreliggende lille Lovforslag vil være alle Tingets Medlemmer i frisk Erindring. Lovforslaget skyldes den Tilbageholdelse af en Sædelighedsforbryder, som Justitsministeriet satte i Værk for godt en Maaned Tid siden, en Begivenhed, der har været Genstand for en Del Omtale og ogsaa har været berørt under Forhandlingerne her i Tinget. Da selve denne Sag vil være i frisk Erindring, vil det ikke være nødvendigt for mig at komme dybere ind paa den, men da der ikke tidligere fra mit Partis Side blev fremsat nogen Udtalelse om Sagen, ønsker jeg dog ved denne Lejlighed at knytte et Par Bemærkninger til den.

Da Meddelelsen om Tilbageholdelsen af den mange Gange straffede Sædelighedsforbryder Lærer Berning fremkom for godt en Maaned Tid siden, vakte den stor Tilfredshed ud over Landet. Det vakte Tilfredshed, at man nu ude i Befolkningen mærkede et Initiativ fra Justitsministeriets Side, som man hidtil har følt Savnet af paa det her omhandlede Omraade. Man har ofte ude i Befolkningen undret sig over, at mange Gange straffede Forbrydere, specielt Forbrydere af den Art, her er Tale om, Mennesker, der har gjort sig skyldige i noget af det uhyggeligste, nogen kan gøre sig skyldig i, nemlig Sædelighedsforbrydelser overfor Børn, efter udstaaet Straf kan faa Lov til at gaa løse omkring og udsætte Samfundet for nye Forbrydelser. Man har undret sig over, at der ikke for længe siden er gjort Skridt til Uskadeliggørelse af disse samfundsfarlige Individuer, og man har i Virkeligheden i store Kredse af Befolkningen følt det som en Krænkelse af Retssikkerheden fra det offentlige Side. Man har spurgt: Hvor længe kansaadant noget blive ved at gaa? Hvor mange Børn skal udsættes for Fare, før det offentlige skrider ind? Det maa dog være Justitsmyndighedernes, Samfundsmyndighedernes Pligt at værne om de svage, værne om dem, der ikke er i Stand til at værges selv, men paa dette Omraade har man altsaa i lang Tid følt Savnet af Initiativ fra det offentlige Side. Jeg og min Gruppe glæder os over, at Justitsministeriet nu endelig har taget Initiativet, og som jeg sagde før, jeg føler mig overbevist om, at det vil finde udelt Tilslutning Landet over.

Under Finanslovbehandlingen her i Rigsdagen blev der jo fremsat en Del Kritik af Justitsministerens Fremgangsmaade ved den omhandlede Lejlighed, en

Kritik, der dog, saa vidt jeg kunde skønne, ikke nær saa meget gjaldt selve Sagen, eller maaske kun ganske lidt gjaldt selve Sagen, men mere var Udtryk for Frygten for, at den Fremgangsmaade, man nu syntes at være slaaet ind paa, kunde have farlige Konsekvenser for den personlige Sikkerhed, og jeg har lagt Mærke til, at den Kritik, der saaledes fremkom her, har givet Ekko, et daarligt Ekko vil jeg sige, visse Steder i Landet, hvor man ikke har undset sig for at tillægge Justitsministeren Tilbøjeligheder, for hvilke der ikke er noget som helst Grundlag i det skete. Jeg har set fremført en Kritik, der gaar ud paa, at det, Justitsministeren har foretaget i denne Sag, nærmest maatte være et Udtryk for Enevoldstendenser, for Lysten til at tilkendegive, at nu er der kommet Folk til Styret, der forstaar, hvordan Tingene skal gribes an, at man ledes af den Betragtning, at: vi alene vide, hvordan Tingene skal ordnes og indrettes.

Jeg mener, at denne Kritik, der saaledes er fremkommet ude omkring i Landet i en Justitsministeren uvenligsindet Presse, ikke er af den Natur, at Justitsministeren har nogen som helst Anledning til at tage den alvorligt, og jeg vil i øvrigt om den Kritik, der er fremkommet her i Tinget, gerne have Lov at sige, at den efter min Opfattelse neppe kan siges at være nødvendig. Der er dog neppe nogen, der har tænkt sig eller vilde kunne tænke sig, at den nuværende Justitsminister eller overhovedet nogen Justitsminister i vore Dage skulde kunne komme ind paa Tanker om at skride til varig Indespærring af nogen Samfundsborger. Der er ingen som helst Grund til at tro noget saadant. Naturligvis er det Folkerepræsentationens Opgave at kritisere Administrationens Afgørelser, og det er naturligvis en af dens vigtigste Opgaver at drage Omsorg for, at den personlige Frihed ikke lider Overlast i nogen Henseende, men jeg tror, at i dette Spørgsmaal skyder man ganske over Maalet, naar man har været tilbøjelig til her at drage ind i Debatten Frygten for, at det, der er sket, vilde kunne medføre farlige Konsekvenser. Jeg vil om det skete i Overensstemmelse med, hvad jeg allerede har udtalt, sige, at det glæder mig, at man nu i Justitsministeriet er kommet saa vidt, at man ikke, naar man staar overfor et Tilfælde af den Art, der her har foreligget, sætter sig hen med Haanden under Hovedet og spekulerer paa, hvad man nu skal gøre, er opfyldt af Betænkkelighed ved, om det nu kan gaa an at tilbageholde en Straffefange, eller om det